

ARJAN WILSCHUT

ARWY Π

DEEL 3

Het pad van de
Krijger

ARJAN WILSCHUT

ARWYΠ

Het pad van de
Krijger

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

ÏNHOUÐ

1	De eenzame reis	9
2	De zwarte beer	16
3	Het Winterwoud	23
4	De kraaien	29
5	Feyla	35
6	Het bevroren meer	43
7	Gevangen	50
8	De donkere toren	58
9	Ragnor	67
10	Zoutkoppen	75
11	Het feestmaal	82
12	Ontsnapping	90
13	Ragnors torenkamer	98
14	De IJzeren Krijger	106
15	Veldtocht	114
16	Ildar	122
17	Wapenbroeders	129
18	Zeilsleeën	138
19	Terug naar de toren	146
20	Het laatste gevecht	154

I DE EENZAME REIS

Arwyn zat geknield op het ijs, zijn blik op het vislijntje dat in het donkere wak hing. De hand die het lijntje vasthield trilde een beetje door de kou, maar dat was niet erg. De lichte beweging maakte het aas juist aantrekkelijk voor nieuwsgierige vissen. Naast hem lagen al drie glanzende exemplaren op het ijs, kort achter elkaar uit het wak gevestigd.

Eigenlijk had hij voorlopig genoeg, maar Arwyn wist uit ervaring dat je een goed visplekje niet zomaar weer vond. Bovendien zou het over een paar dagen een stuk moeilijker zijn om met zijn korte zwaard een wak te hakken.

‘Nog eentje,’ fluisterde Arwyn. Hij bewoog het lijntje heen en weer. ‘Lekkere hapjes, kom ze maar halen.’

Na dagenlang alleen reizen was hij gewend om in zichzelf te praten. In de kloof die hem vanaf de Holle Bergen naar het noorden had geleid, was hij al die tijd geen levend wezen tegengekomen, en het pak sneeuw dat iedere dag dikker werd had de wereld gehuld in ijzige stilte.

De eerste keer dat hij hardop praatte had het vreemd geklonken, hij was er zelf van geschrokken. Maar al snel werd het een gewoonte,

en zelfs een houvast. Iedere ochtend beval hij zichzelf hardop om zijn voorraad te controleren, zijn rugtas goed dicht te knopen, zijn vislijntje stevig om zijn gordel te binden en vooral zijn zwaard en wandelstok niet te vergeten. Onder het lopen hielp het praten tegen de vermoeidheid en tegen de eenzaamheid, net zo voelbaar als de vrieskou.

Hij praatte tegen zijn vrienden, die in zijn verbeelding naast hem liepen. Tegen Ros, die hem trots vertelde over de wintertuin die ze had aangelegd op de hellingen van Arouas.

‘Het hele rivierdal tussen Arouas en Anoueh wordt een paradijs vol heerlijk eten,’ zei Ros keer op keer, en soms leek het alsof hij Ros’ hand op zijn schouder kon voelen. ‘Je zal het zelf zien wanneer je terugkomt.’

‘Als ik terugkom,’ antwoordde Arwyn dan met zachte stem.

‘Tuurlijk kom je terug! Dat heb je zelf beloofd.’

‘Hah!’ klonk het dan instemmend.

In zijn verbeelding zag hij Snuffel voor zich uit rennen, uitgelaaten als een jonge hond, zijn wilde rode haardos als een wapperende vlag in het witte landschap.

‘Niet te ver vooruit, Snuffel!’ riep Arwyn soms, maar hij glimlachte erbij. Hij wist dat het jochie zich prima kon redden, hij had tenslotte jaren helemaal alleen overleefd in de wouden van Borlan. Het gaf hem moed wanneer hij daaraan dacht, en in zijn verbeelding Snuffel dapper door de sneeuw zag ploegen.

Andere keren zag hij in gedachten zijn moeder Anoueh naast zich lopen. Het zag er vreemd uit, want ze droeg dezelfde kleren als bij hun afscheid. Ze liep naast hem in haar wijde gewaad, de staf in haar hand, terwijl de sneeuw knerpte onder haar blote voeten.

‘Heb je het niet koud?’ vroeg hij dan.

‘Welnee,’ lachte ze. ‘De winter is een goede tijd om te reizen.’ Het waren de woorden die ze bij hun afscheid had gesproken.

‘Het is eenzaam en stil en koud, maar dat helpt je om vooruit te kijken, en je reisdoel niet uit het oog te verliezen.’

‘Mijn reisdoel,’ herhaalde Arwyn dan, ‘wat is dat?’

‘Tir,’ antwoordde Anoueh. ‘Het land van Legendes, het land van Aderyn.’

‘Aderyn, wie is dat?’

‘Hij is heerser over Tir. Het is zijn wet die je hebt gebroken, en hij is de enige die de banvloek kan wegnemen.’

Haar stem klonk altijd helder in zijn binnenste, klaterend als het kristalheldere water in de grot waar hij haar voor het eerst had ontmoet.

Arwyn voelde zich altijd beter wanneer hij aan haar woorden dacht.

En zeker in de eerste dagen van zijn reis hadden ze hem moed gegeven om door te zetten en flinke afstanden af te leggen. Toen stroomde het water in de rivier nog, hoorde hij nog een enkele vogel ergens in de bossen op de steile hellingen, en was een klein kampvuur genoeg voor een warme slaapplek.

Maar toen hij op de vierde dag wakker werd, was de rivier bevroren en de wereld volledig met sneeuw bedekt. Toen hij een paar uur gelopen had, verwijdde de kloof zich onverwacht en onthulde een kaal en ijzig landschap, dat zich eindeloos glooiend uitstreckte naar het noorden. In het lage midden glinsterde de bevroren rivier als een lichtend spoor naar de verte. Naar het oosten rees het land geleidelijk omhoog naar begroeid heuvelland en laaggebergte. En voor het eerst sinds hij de kloof had verlaten, had Arwyn een goed zicht op de bergen in het westen. Ze rezen op in de mistige verte als een muur die tot halverwege de hemel leek te reiken, de witte pieken als de kantelen van een vesting. Het was moeilijk voor te stellen dat ergens in dat indrukwekkende rotsmassief een doorgang naar het westen was, naar zijn bestemming.

Anoueh had hem bij het afscheid verteld dat de rivier na enkele dagen zou uitmonden in een groot meer. Daar moest hij langs de westelijke oevers reizen, steeds dicht bij het gebergte, en dan zou hij vanzelf een pas door het gebergte tegenkomen: het pad van de Krijger, dat hem naar Tir zou leiden. Maar ook na vijf dagen – *of waren het er al zes?* – was het landschap onveranderd gebleven en was er geen meer in de verte te bekennen. En ook de rivier was moeilijker te volgen. De laag sneeuw werd dikker en bedekte hele stukken van de rivier, zodat soms alleen aan de stakerige grijze boompjes nog

te zien was waar het ijs ophield en de oevers begonnen. Het was een wereld zonder kleur en geluid, en zelfs in de naaldwouden op de oostelijke hellingen hadden sneeuw en vorst ieder spootje groen bedekt met hun ijzig witte schittering.

‘Een witte wereld waarin je nieuwe voetsporen kunt maken, nieuwe verhalen kunt schrijven,’ klonk de stem van Anoueh in zijn herinnering.

‘Maar ik had niet gedacht dat het zo moeilijk zou zijn om helemaal alleen te reizen,’ fluisterde Arwyn, terwijl hij gedachteloos zijn vislijntje nog wat op en neer bewoog. Hij dacht aan haar laatste zin. ‘Waar je niemand meer tegenkomt, behalve jezelf.’ Hij voelde zijn ogen warm worden. Op zijn eerdere reizen had hij talloze gevaren doorstaan. Maar nooit had hij zich zo verloren gevoeld als nu, omdat hij altijd zijn vrienden dicht bij zich had gehad. Hij dacht aan Orlík en Berík, de Zoutkoppen uit het verre Firlan. Zelfs in de arena van Tulas hadden ze nog gelachen om hun eigen flauwe grappen en paraat gestaan wanneer een nieuw gevaar zich aandiende, hamer en bijl in de hand. Hij dacht aan Aysha en Tylo, beiden even trefzeker en onbevreesd wanneer ze voor de anderen uitgingen in de strijd. Aan de nieuwe vrienden die hij had ontmoet in de Holle Bergen, Fenn Donderkop en Valma en Graat. In het donkerste uur, tijdens het gevecht met de Dwalers, waren ze hem te hulp geschoten, zelfs toen hun berg en hun dorp in vlammen opgingen.

Maar de tranen kwamen pas toen hij weer aan zijn eerste en beste vrienden dacht: Snuffel en Ros. En aan zijn moeder Anoueh die hem in hun korte tijd samen had omgeven met niets dan liefde en wijsheid. Met hen aan zijn zijde zou hij iedere uitdaging aangaan. Maar zonder hen was zijn tocht zoveel zwaarder dan hij had kunnen denken.

‘Wij zijn bij je,’ klonk Anouehs stem. ‘En zolang je niet toegeeft aan angst of woede, zul je mijn stem kunnen verstaan.’

Arwyn knikte moedeloos. Hij kon het vislijntje bijna niet meer zien en knipperde een paar keer met zijn ogen om de tranen weg te krijgen.

Hij hoorde een zachte tik, niet ver weg.

‘Maar je moet waakzaam blijven.’ De stem van Anoueh had een andere klank nu. Dringender.

Weer een tik, iets dichterbij nu. Arwyn bleef onbeweeglijk zitten, maar keek vanuit zijn ooghoeken. Niets te zien.

‘Vanaf het moment dat je de kloof verlaat ligt overal het gevaar op de loer!’ klonk Anouehs stem. *Had ze dat ook bij hun afscheid gezegd?* dacht Arwyn. Hij kon het zich niet goed herinneren.

Weer een tik. Hij was niet luid, maar duidelijk hoorbaar in de stilte, als twee kiezelsteentje die zacht tegen elkaar klikten.

Arwyn wilde omkijken, maar voelde toen een kort rukje aan zijn vislijn.

‘Arwyn.’ De stem van Anoueh fluisterde gejaagd, als een felle windvlaag in zijn gedachten. ‘Pas op!’

Arwyn keek om.

De zwarte beer stond nog geen drie passen bij hem vandaan, een voorpoot geheven. Arwyns hart sloeg over, een misselijkmakende golf van angst joeg door zijn buik.

Het beest zette een stap vooruit, maar door de zachte kussentjes eelt onder zijn poten was het bijna onhoorbaar. Alleen de nagels van zijn klauw tikten even zacht op het ijs.

Arwyn slikte, zijn keel ineens kurkdroog en pijnlijk. Hij schoof langzaam, stukje voor stukje, weg van het wak, zijn ogen strak op de beer gericht. Zijn hand omklemde nog steeds het vislijntje, dat met iedere schuivende beweging verder omhoog kwam uit het wak.

Arwyn had wel eens eerder een paar zwarte beren gezien, van een veilige afstand, op de rivieroever vlak bij de Zwarte Eik. Een moeder met twee jongen schepte behendig de ene na de andere forel uit het water. Zodra de moederbeer Arwyn in de gaten kreeg, had ze een waarschuwend gegrom laten horen, maar verdween toen met haar jongen in het woud, alle drie met een flinke vis in hun bek. Ze hadden geleerd om uit te kijken voor mensen, met hun speren en fakkels.

Maar dit was een mannetje, een flink exemplaar, en hij was duidelijk niet bang voor Arwyn. Hij schudde zijn ruige kop en zwiepte

woest met zijn voorpoot, zodat de nagels diepe krassen in het ijs maakten. Hij opende zijn bek, de onderlip vooruitgestoken, terwijl hij een dreigend gegrom liet horen en dikke dampwolken briepte. Dit was aanvalsgedrag, wist Arwyn, die wat sneller achteruit begon te schuiven.

Onverwacht sprong de beer naar voren en hief een voorpoot om toe te slaan. Arwyn rolde opzij, maar door zijn rugtas draaide hij te traag. Instinctief hief hij een hand om zich te verweren en schreeuwde van pijn en schrik toen de klauw zijn hand opzij mepte. Arwyn rolde nog een paar keer door om zo snel mogelijk uit de buurt van zijn aanvaller te komen, en sprong toen op, zwaard al in zijn hand, nog steeds achteruit bewegend.

De beer deed weer een stap naar hem toe, maar keek toen ineens opzij. Tijdens zijn zijwaartse rol had Arwyn, het lijntje nog in zijn hand, een flinke vis uit het wak gevestig. Die lag nu op het ijs, spartelend en flappend met zijn staart, en bewoog langzaam terug naar het wak. De beer keek toe, zijn kop een beetje schuin, en leek te aarzelen.

Hij keek naar Arwyn en toen weer naar de vis, die bijna het wak had bereikt. Arwyn hield zijn adem in. Zijn hart bonkte zo fel dat zijn hele bovenlijf meetrilde. Uiteindelijk grauwde de beer nog een keer woest naar Arwyn maar draaide zich toen naar de vis en hapte toe.

Arwyn bewoog met bevende knieën achteruit, schuifelend over het ijs, zijn ogen en zijn zwaard nog steeds op de beer gericht. Maar het beest had zijn aandacht intussen gericht op de andere drie vissen naast het wak. Arwyn keek met lede ogen toe hoe zijn hele voorraad werd ingepikt. En, misschien nog wel erger, hoe zijn vislijntje naast het wak bleef liggen, nu onbereikbaar.

Even overwoog hij nog om op een afstandje te wachten, in de hoop dat de beer zou weggaan. Maar hij besloot dat dat eerste niet erg verstandig, en het laatste niet erg waarschijnlijk was. In deze tijd van het jaar jaagden en aten zwarte beren zoveel mogelijk, voordat ze in winterslaap gingen. Zelfs na vier vissen zou het beest waarschijnlijk nog achter Arwyn aankomen.

Hij moest zijn buit en zijn lijntje achterlaten en maken dat hij wegkwam. *Nu!*

Hij sprong op de oever en begon te rennen, in de richting van de oostelijke hellingen, zo ver mogelijk bij de beer vandaan.

ARWYN

DEEL 3

'Fans van *De grijze jager* zullen deze spannende serie zeker waarderen!' – Readalicious.nl

'Als je kind graag leest voor het slapengaan, zul je in de gaten moeten houden of het licht uit is.' – Jufjannie.nl ★★★★★

Na zijn avonturen in de Holle Bergen reist Arwyn alleen de winter tegemoet. Na een barre tocht belandt hij in het rijk van krijgsheer Ragnor, die met ijzeren hand regeert. Arwyn moet mee op een veldtocht tegen de stam Ildar, waar hem een verrassende ontmoeting wacht. In dit laatste deel van de trilogie komt Arwyn oude bekenden tegen, maar maakt hij ook nieuwe vrienden, zoals Feyla, een eigenwijs meisje vol verrassingen. Hij moet talloze gevechten leveren: met een woeste beer, de heerszuchtige Ragnor en vooral met zichzelf. Pas dan kan hij aan zijn grootste uitdaging beginnen: het pad van de Krijger. Zal hij zijn doel bereiken?

Lees ook Arwyn 1 en 2

ISBN 9789026626661 NUR 283

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT